

hermed, men der er dog et Par Spørgsmaal, jeg gerne samtidig vilde røre ved. Der har i de senere Aar, hvor Bankernes Forhold har været lidt uheldige, været to Ting fremme til offentlig Diskussion, og det er muligt, at de samme Spørgsmaal vil blive draget frem her i Dag. Jeg vil derfor allerede nu nævne dem. Det ene er Spørgsmaalet om Oprettelse af en Krisefond for Bankerne. Dette Spørgsmaal har været rejst, og det er i og for sig ret naturligt. Kravet om en Krisefond er jo ganske ligeløbende, ganske analogt med, hvad man ser paa saa mange andre Omraader: at man forsikrer sig imod eventuelle Tab, eventuelle Ulykker, eventuelle Uheld, og der har derfor fra visse Sider været rejst stærke Krav om, at Bankerne burde gaa til en saadan Foranstaltning. Jeg er imidlertid ikke sikker paa, at det vil være muligt at skabe Regler for en saadan Krisefond, som vil virke tilfredsstillende, men jeg har selvfølgelig intet imod — og det er derfor jeg rører ved Tanken —, at dette Forhold bliver drøftet yderligere og maaske drøftet saa grundigt, som det er muligt, i det Udvalg, der bliver nedsat. En Krisefond vilde jo, hvis man kunde finde en rigtig Løsning af dette Spørgsmaal, være i høj Grad gavnlig for dem, der er i økonomisk Forbindelse med Bankerne, og som paa Grund af denne økonomiske Forbindelse kan risikere og i mange Tilfælde er kommet til at lide Tab. Hvis det var muligt at faa en saadan Krisefond konstrueret, tror jeg, det vilde være heldigere paa denne Maade at forsikre dem, der skyder Kapital ind i Bankerne, end at gaa til, hvad der ogsaa har været Tale om, at yde Statsstøtte til Sparere, som har været saa uheldige at sætte deres Sparemidler ind i Banker, der er brudt sammen. Det er ogsaa et Spørgsmaal, som har været fremme, men jeg betragter det som ret vanskeligt at faa løst dette Spørgsmaal, at faa givet noget bestemt Tilsagn paa dette Omraade, at faa lavet bestemte Regler for, hvorledes man skal kunne støtte disse Sparere, saa meget mere som Vilkaarene i de forskellige Banker har været yderst forskellige. Kravene til dem, der staar som Garanter for de Sparemidler, der indsættes, er ikke ens i alle Banker. Det er et vanskeligt Spørgsmaal og maaske vanskeligere end det

første, men disse to Spørgsmaal tangerer hinanden, og jeg har ikke villet undlade at nævne dem, idet jeg godt kan sige, at jeg med stor Sympati vilde se paa, om man kunde finde en Maade, hvorpaa man kunde løse disse Spørgsmaal.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg vil tilføje, at en Ændring i den paa dette Omraade bestaaende Lovgivning maa gaa i samme Retning som den bestaaende Lov: man maa, hvad man end foretager sig med Hensyn til Ændringer i den gældende Banklov, være klar over, at Bankloven gælder ikke alene for Bankerne, men ogsaa for hele Forretningslivet, for det Publikum, der omsætter sine Midler gennem Bankerne, og vi bør være meget varsomme med at foreskrive Regler, som paa nogen som helst Maade kan genere denne Omsætning. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Bramsnæs: Det varede længe i Danmark, før vi fik en Banklov. De Forhandlinger, der blev ført om dette Spørgsmaal, var overordentlig vanskelige, og først i 1919 fik vi den nugældende Lov. Modstanden imod en Banklov kom naturligvis i særlig Grad fra Bankernes og fra Forretningslivets Side, idet det jo stadig er en anerkendt Trossætning i disse Kredse, at hvad angaar Forretningslivets forskellige Former i Danmark, saa skal Forretningslivet nok selv ordne disse Ting, det ønsker man ikke at have nogen til at blande sig i. Dette kan dog ikke være Udtryk for, at Danmark egentlig kan siges at være noget godt Bankland. Hvis man i den store Verden skulde karakterisere Landene efter deres almindelige Banktilstand, er jeg ikke sikker paa, Danmark vilde komme særlig højt op i Karakter. Vi har jo nemlig haft adskillige Uheld med vort Bankvæsen, Uheld, der, synes jeg, skulde gøre det klart for os, at vi ikke ganske roligt kan overlade det til Forretningslivet selv at bestemme over Formerne for Bankvæsenet og hvad dertil hører. Vi havde Bankkrisen i 1907—08, og i Aarene efter 1907—08, da der var Krav fremme om at faa en Banklov, hørte man Udtalelser i Retning af, at man kunde dog ikke vedtage en Banklov saadan lige umiddelbart efter, at vi havde haft